

РЕШЕНИЕ

№ 7267

гр. София, 01.12.2017 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14
състав**, в публично заседание на 27.11.2017 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Дора Тинчева, като разгледа дело номер **12375** по описа за **2017** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 - 178 АПК, вр. чл.чл. 87 – 91 и чл. 75, ал. 1, т.т. 2, 4 от Закона за убежището и бежанците.

Образувано е по жалба от М. М. Р. М. – гражданин на Ислямска република И., против издадено от председателя на Държавна агенция за бежанците при МС РЕШЕНИЕ № 16564/04.10.2017 г., с което на чужденеца е отказано предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и с адвокат Г., като поддържа жалбата си, с която се твърди процесуална и материална незаконосъобразност на решението. Желаете отмяната му, като цяло. Представя заверени преписи на декларация по чл. 29, ал. 3 ЗУБ и декларация за настоящ адрес в [населено място].

Ответникът, чрез юрисконсулт оспорва жалбата, със становище за липса на основания за отмяна на решението.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, след като съобрази писмените доказателства и доводите на жалбоподателя, приема следното.

Жалбоподателят М. М. Р. М. – [дата на раждане] в И., гражданин на същата страна, по народност – кюрд, верозиповедание мюсюлманин – сунит. Влязъл на територията на РБ през Република Т. в началото на м. март, 2017 г. не по установения легален ред, след като преди това напуснал И. легално, на 11.02.2017 г. Семейството му – съпруга и дете останали в И.. Заявил е, че напускайки И. целта му е била А. или Г.. Подал е молбата за закрила пред Д., на 26.04.2017 г. Мотивирал е искането си с твърдения, че: членува в кюрдската политическа партия „Комала“ от 2013 – 2014 г.; в [населено

място], където е живял имал бизнес с мобилни телефони и бил шофьор на такси; задачите му в парията се свеждали до това да предава информация, свързана с честването на важни дати и да разяснява на хората; партията била забранена от властите; на 15.02.2017 г. предстояло честване на годишнина от създаването на партията, поради което той и негови колеги разнасяли печатни материали, но един от тях бил задържан и от централата на партията казали на останалите да се спасяват. В последващо интервю твърдял, че властите притеснявали съпругата му и разпитвали за него. Потвърдил желанието си за международна закрила, но отново заявил, че целта му е да се установи в Г., където работи за партията си. Не е твърдял да бил арестуван, преследван, заплашван, арестуван и съден в страната на произход.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД приема, че жалбата, против Решение № 16564/04.10.2017 г. на председателя на Д. е процесуално допустима за разглеждане, но по същество е неоснователна.

За да отхвърли молбата за закрила административният орган е анализирал изключително подробно представените по време на интервютата различни нюанси на версиите, съставляващи т. нар. „бежанска история“, изтъквайки, че: чужденецът не е имал намерение да търси международна закрила от РБ, тъй като се опитал да премине транзитно, на път към Г. или А.; достоверността на твърдението му за членство в политическа партия е разколебана от липсата на подробности за нейното точно наименование (предвид наличието на няколко фракции), за името на лидера, за целите и дейността. Ответникът е направил обобщаващи изводи за липса на предпоставки за предоставяне, както статут на бежанец, така и на хуманитарен статут. Приел е, че в хода на производството не са установени факти, които да обуславят необходимост от предоставяне на закрила, тъй като М. М. Р. М. не е посочил причини, които да обосновават страх от преследване. Напротив – заявил е, че не е арестуван или осъждан в родината си, върху него не е било упражнявано физическо насилие, не е бил обект на репресии от страна на официалните власти в И. или други организации в страната, не е преследван, поради раса, религия, национална принадлежност. Тези изводи са направени и с позоваване на данни от приложените по делото официални справки за положението в И..

Решението е правилно.

Според чл. 8, ал. 1 ЗУБ, статут на бежанец в Република Б. се предоставя на чужденец, който се намира се извън държавата си по произход, която е напуснал, понеже основателно се страхува от преследване, поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Макар нормите на ал. 2 и на ал. 3 от чл. 8 да дават възможност за по – широко тълкуване на понятието „преследване“, по смисъла на ал. 5, то (преследването) следва да бъде на основата на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение. Липсват каквито и да било доказателства, въз основа на които да бъде направено обосновано предположение за това, че в И. жалбоподателят е бил подложен на преследване. Твърденията му за това, че е бил член на политическа партия не установяват и не доказват тезата му да е бил застрашен от преследване, поради разпространяването на печатни материали, касаещи честване годишнина от създаването на партията.

Предоставянето на хуманитарен статут от друга страна е предпоставено (чл. 9, ал. 1

ЗУБ) от наличие на принуда върху чужденеца да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: смъртно наказание или екзекуция; изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание; тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Алинея втора на чл. 9 уточнява, че тежките посегателства могат да възникнат от действия или бездействия на държавен орган или организация, на която държавата не може или не желае ефективно да противодейства. Текстът на чл. 9, ал. 1 ЗУБ е идентичен с този на чл. 15 от Директива 2004/83/ЕО, „относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила”. Чл. 15 (букви „а”, „б”, „в”) определя, кои посегателства следва да се считат за тежки. Нормите на чл. 4, § 1 и § 2 пък определят начините за оценяване на фактите и обстоятелствата, изложени в молбите за международна закрила. Дадена е възможност на Държавата да прецени, че задължение на молителя е да обоснове своята молба, а компетентният орган следва да оцени, в сътрудничество с молителя, елементите, свързани с молбата му: информацията на молителя и всички документи, с които разполага за своята възраст, минало, включително и на свързаните с него роднини, за своята самоличност, за своето или своите гражданство/а, за страната или страните, както и за мястото или местата на предишно пребиваване, предходните му молби за убежище, за маршрут на пътуване, документи за самоличност и за пътуване, както и причините за молбата за международна закрила. Начинът на оценяване на фактите и на предоставените доказателства е регламентиран в § 3 на чл. 4. Съдът приема, че ответникът, предвид липсата на достоверни твърдения за преследване обосновано е преценил да отхвърли молбата за закрила. Така, относно М. М. Р. М. не може да бъде прието, че: съществува реална опасност от тежки посегателства, като: 1. смъртно наказание или екзекуция; 2. изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание; 3. тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт, по смисъла на чл. 9, ал. 1 ЗУБ и по смисъла на чл. 15 от Директива 2004/83/ЕО. С Решение от 30.01.2014 г. на С., по дело С-285/12 е дадено тълкуване на член 15, б. „в” от Директива 2004/83, вр. член 2, б. „д” от същата, предполагащо по-свободно приложение и позоваване на понятието „въоръжен конфликт”. Ответникът е изложил убедителни и аргументирани мотиви в горния смисъл и така е изпълнил задължението си да обсъди всички, релевантни за конкретния случай обективни данни, както и твърденията на търсещия закрила.

Бежанската история и заявените от молителя мотиви да напусне И., без семейството си дава основание да бъде прието, че той е „мигрант” – лице, което е напуснало страната си на произход по причини, различни от тези, изброени в дефиницията за „бежанец”, в контекста на Глава II, § 62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец. В потвърждение на последното е и поведението на жалбоподателя, относно подробности за политическата партия. Наличието на преследване в И. и на посегателства, и/или на основателни опасения от преследване логично предполага, след напускане страната на произход, пристигайки в държава от ЕС да поиска при първа възможност закрила. Вместо това М. М. Р. М. е има

намерение да се установи в държава от западната част на Европа.

Съдът намира, че Решение № 16564/04.10.2017 г. е постановено от компетентен орган, в резултат на правилно прилагане на относимите материалноправни разпоредби, след съобразяване с установените в ЗУБ процесуални правила. Не са налице твърдените от оспорващия пороци на същото.

Водим от горното и на основание чл. 172 АПК, чл. 90 ЗУБ, Административен Съд С. – град, 14^{-ти} състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата от М. М. Р. М. – гражданин на Ислямска република И., против издадено от председателя на Държавна агенция за бежанците при МС РЕШЕНИЕ № 16564/04.10.2017 г., с което на чужденеца е отказано предоставяне статут на бежанец и хуманитарен статут.

Съдебното решение подлежи на касационно обжалване пред ВАС, в 14-дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: